

A *Hollófiúk*-sorozathoz kapcsolódó új történet álmokról,
vágyról, a halálról és a végzetről.

CALL DOWN THE HAWK

a sólyom nyomában

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MAGGIE STIEFVATER

CALL DOWN THE HAWK

a s ó l y o m n y o m á b a n

ÁLMODÓK-TRILÓGIA

1. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELŐSZÓ

EZ A TÖRTÉNET A LYNCH FIÚKRÓL SZÓL.

Három testvérrel, és ha az egyiküket nem kedvelnéd, próbálkozz másikkal, mert meglehet, hogy míg emez túl savanyú, addig a másik épp túl édeskés lesz az ízlésednek. Három testvér, három árva. Mindhármuk álomból született. Jóképű ördögök mind egy szálig.

Vigyáztak egymásra. Édesanyjuk, Aurora úgy halt meg, ahogy a megálmódott emberek általában: szörnyű körülmények között, ártatlanul és váratlanul. Apjukat, Niallt megölték vagy levadászták, attól függően, mennyire tekinted őt embernek. Hogy voltak-e más Lynchek is rajtuk kívül? Nem valószínű. A Lynchek, úgy tűnik, kihalás tekintetében igen aktívak.

Az álmokra épített élet nem épp a legbiztonságosabb.

Mivel a Lynch testvérek élete kezdettől veszélyben forgott, mind kifejlesztette a maga módszerét, amivel csökkenthette a fenyegetettség mértékét. Declan, a legidősebb azzal óvta magát, hogy a lehető legunalmasabban élte életét. Nagyon értett ehhez. Minden téren – legyen szó iskolaválasztásról, tanuláson kívüli tevékenységekről vagy randevúzásról – kivétel nélkül a legunalmasabb lehetőségeket választotta. Igazi tehetsége volt ehhez. Néhány unalmas alaknál felmerül,

hogy mélyen a felszín alatt valójában egy szellemes, élénk szellem lakozik, Declan azonban rendre bebizonyította, hogy ő a lelke legmélyén még unalmasabb, mint ahogy első pillantásra feltételeznék róla. Declan nem volt láthatatlan, mert annak meglett volna a maga bája, titokzatossága. Nem, ő egyszerűen csak *unalmas* volt. Hivatatosan egyetemista, egy huszonegy éves politikusgyakornok, aki előtt ott állt az egész élet, de erre nehéz volt emlékezni. Úgy egyáltalán nehéz volt emlékezni rá.

Matthew, a legfiatalabb, valósággal fürdött a biztonságban, hiszen a lehető legkedvesebb teremtmény volt. Ártatlan humorú, simulékony és gyengéd. Annyi mindent szeretett a világon, és nem ironikus értelemben. Nevetett a vicceken. Csak annyira volt szemtelen, mint egy humoros képeslap szövege. Ránézésre is kellemes jelenség volt: anyagi, aranyhajú kisfiúból adoniszi szépségű, aranyhajú tizenhét évesse cseperedett. Ez a szirupos, szélfúttá jószág elviselhetetlen lett volna, ha Matthew mindezek mellett nem kényszeres evő, szándékosan hanyag tanuló és kissé bugyuta. Mindenki meg akarta ölelgetni Matthew Lynchet, ő pedig ezt boldogan hagyta.

Ronan, a középső fiú azzal védekezett a fenyegető veszély ellen, hogy megpróbált a lehető legijesztőbb lenni. A többi Lynch fiúhoz hasonlóan ő is rendszeresen járt templomba, de a legtöbb ember úgy gondolta, Ronan a másik csapatban játszik. Folyton feketében járt, mint aki temetésre megy, és egy hollót tartott háziállatként. A haját letúrta pár milliméteresre, a hátára pedig karmokat és fogakat ábrázoló tetoválásokat varratott. A tekintete mart, beszélni pedig nem igazán beszélt. Ha összeszorított fogakkal mégis megszólalt, durva szavai villódzó, éles pengéként hasítottak a másikba. A szeme kék volt. Az emberek általában azt mondják, a kék szem szép, de az övé nem az volt. Nem búzavirág, égszínkék, babakék, indigó vagy azúr.

Hanem jéghegy, szélvihar, hipotermia, halál. Ha az ember ránézett, ösztönösen attól félt, hogy elveszi a tárcáját, vagy földre hajtja a gyereket. A családja nevére – ami jól állt neki – kifejezetten büszke volt, az ajkai mindig olyan formát alkottak, mintha épp most ejtette volna ki a száján.

A Lynch testvéreknek megvoltak a maguk titkai.

Declan gyönyörű, különleges szólásokat gyűjtött, amiket mások előtt nem használhatott, és volt egy ragyogó, különleges mosolya, amit senki sem láthatott.

Matthew anyakönyvi kivonata hamisítvány volt, és nem rendelkezett ujjlenyomattal. Néha, amikor nagyon elmerült a gondolataiban, azon vette észre magát, hogy szabályosan egyenes vonalban közlekedik. Valami felé? Vagy valami elől? A választ ő maga sem tudta.

Ronan titkai voltak azonban a legveszélyesebbek. Mint oly sok jelentős titok, az övé is családi örökségként, az apjáról szállt rá. Egyszerre jelentett jót és rosszat Ronan Lynch számára ez az örökség: jó volt, mert néha, amikor elaludt és álmodott, ébredéskor magával hozott valamit az álomból. És rossz, mert néha, amikor elaludt és álmodott, ébredéskor magával hozott valamit az álomból. Szörnyetegeket és gépeket, természeti katasztrófákat és kívánságokat, félelmet és erdőket.

Az álmokra épített élet nem épp a legbiztonságosabb.

Amióta meghaltak a szüleik, a Lynch testvérek leszeggett fejjel éltek. Declan nem kereskedett többé az álmaiból hozott javakkal. Jelentkezett egy iskolába, hogy megszerezze a lehető legunalmasabb diplomát politológiából. Ronan, amennyire tudta, a Virginia állambeli családi farmra korlátozta a rémálomszerű játékait. Matthew pedig, nos, Matthew-nak mindössze arra kellett vigyáznia, hogy véletlenségből el ne tévedjen séta közben.

Declan egyre unalmasabbá vált, Ronan egyre jobban unatkozott, Matthew pedig figyelte, hogy ne keveredjen olyan helyre, ahol összezavarodik.

Mind többre vágytak.

Egyiküknek végül meg kellett törnie. Niall vad és nyughatatlan belfasti álmodó volt, az álom szülte Aurora pedig drága kincs, akinek szemében a végtelen égbolt kékje tükröződött. A gyermekeik zűrzavaros életre kárhoztattak.

Egy metszően hideg októberi napon történt a dolog, egy olyan vad októberi napon, amikor az idő elviselhetetlenül lassan telik, valósággal bekúszik az ember bőre alá, és ott zsziseg. Két hónap telt el az őszi szemeszter kezdete óta. A fák mereven, mohón nyújtóztak a magasba. A lehullott falevelek zsémbesen zörögtek. Esténként a tél vonított az ajtóknban, míg a kandallók tüze el nem űzte néhány órára.

Valami készülöben volt azon az októberen, valami nyújtózott, feszült, sóhajtozott, de még nem lehetett látni, mi. Késöbb majd nevet is kap, de egyelőre csak annyit lehetett belöle észlelni, hogy rejtélyes módon felkavar maga körül mindent, amivel érintkezik, és ez alól a Lynch testvérek sem képeztek kivételt.

Declant törte meg elsőként.

Míg a fiatalabb testvére iskolában volt, a középsö fiú pedig a családi farmon tétlenkedett, Declan kinyitotta a hálószobai szekrényt, és elövelt egy darabka papírt, amin egy telefonszám állt. Ahogy kézbe vette, máris hevesebben vert a szíve. Meg kellett volna semmisítenie, ehelyett azonban beírta a számot a telefonjába.

– A Lynch fiú? – kérdezte a hang a vonal túlsó végén.

– Igen – hangzott Declan egyszerű válasza. – Akarom azt a kulcsot. – Azzal le is tette.

Senkinek nem beszélt a hívásról, még a testvéreinek sem. Ugyan, mit számít ez az újabb apró kis titok, gondolta, amikor az egész életük tele van velük.

Unalom és titkok: veszélyes kombináció.

Valami robbanni fog.

1

AZ ÖSSZES LÉNY ELALUDT VÉGÜL.

A macska volt mind közül a legszínpadiasabb. Gyönyörű állat volt, már ha az ember szereti a macskákat. Elegáns fej és hosszú, pamutszerű bunda, az a fajta szépség, aki ránézésre bármikor szirupos cukorrá változhat. A szőre tarka volt, és helyesebb volt, ha nem egyszerűen állatként tekintünk rá, hanem *hölgyként*. Akkor lesz egy macskának tarka a bundája, ha két X kromoszóma kereszteződik. Ez a szabály azonban ebben az esetben nem volt helytálló, de erről úgysem tudott szinte senki abban a kellemes vidéki házikóban. Azon a helyen nem a tudományok ismerete volt a legjellemzőbb vonás. Az is elképzelhető, hogy ez a tarka bundás lény nem is macska volt. Macskaformája volt ugyan, de láttunk már ilyet születésnapj tortában is.

Végignézte, ahogy megölik a férfit.

Caomhán Browne volt a neve. Valójában még most is ez a neve. Akár egy jó csizma, a személyiség is túléli a viselőjét. Azt mondták nekik, hogy a férfi veszélyes, és valóban ijesztő dolgokat vágott

hozzájuk. Először a kis éjjeliszekrényt. A gömbölyded, kopott virágos karosszéket. Egy rakás lakberendezési magazint. A tekintélyes méretű síkképernyős televíziót. Végül a folyosó falán lógó kereszttel szúrták le Ramsay-t, amit a férfi abban a pillanatban humorosnak talált. *Szentséges ég*, mondta.

Az egyik nő báránybőrből készült, tekintélyt parancsoló magas sarkú csizmát viselt, amit most vastagon belepett a vér. Az egyik férfi hajlamos volt a migrénre, és észlelte, ahogy a hely álommágiája egy aura fényét szítja fel a látómezeje szélén.

Lock, Ramsay, Nikolenko és Farooq-Lane végül az ír nyaralóház alacsony mennyezetű konyhájában szorították sarokba Browne-t meg a macskát, ahol semmi nem akadt Browne keze ügyébe, leszámítva a falnak támasztott, dekoratív venyigesepprűt meg a macskát. A seprű nem volt jó semmire, még sepregetésre sem igazán, a macskát azonban hatásosan bevethette volna, ha jól céloz. Kevesen alkalmasak arra, hogy jól dobjanak macskával, és Browne nem tartozott ezen kevesek közé. Szinte látni lehetett rajta, ahogy felismeri e tényt, és felhagy minden reménnyel.

– Kérem, ne pusztítsák el a fákat! – mondta.

Golyót eresztettek bele. Nem egyet. Hibázni drága mulatság, a golyó viszont olcsó.

A tarka macska szerencsésen megúsza, pedig ott gubbasztott Browne mögött, és a golyó mindenén áthatol, így van kitalálva. Találat nem érte a macskát, viszont rengeteg vér fröccsent rá. Dühében hangosan felnyávogott, üvegmosó keféhez hasonló farkával csapkodott, és felfújta pamutszerű bundáját. Majd egyenesen az idegenekre vetette magát, mert az ember biztos lehet benne, hogy egy halmazábrán a macskák és azok az emberek, akik képesek macskákkal dobálózni, ugyanabba a mezőbe tartoznak.

Egy kósza pillanatig esélyesnek tűnt, hogy egyiküket hamarosan maga alá temeti egy ragadozó, ami minden karmát kieresztette.

Aztán Browne utolsót remegett, és megmerevedett a teste.

A macska pedig a földre zuhant.

A teste semmihez sem hasonlítható hang kíséretében csapódott a földnek: *zrutty*, akár egy csontokkal teli, magatehetetlen zsák, aminek az alkatrészeit már sosem lehet a helyükre rakni. A macska furcsa zajt hallatott, majd szintén megmerevedett. Browne-tól eltérően azonban az ő mellkasa továbbra is fel-le mozgott, fel és le, fel és le.

Hihetetlen és természetellenes módon elaludt.

– Ezt a kicseszést – jegyezte meg Ramsay.

A kis fehér mosogató fölött volt egy ablak, amin keresztül látni lehetett a dús, zöld legelőt meg a felkavart sárban, a kapunál álló három, kócos pónit. Térdre ereszkedtek, és szenderegve támasztották egymást, mint a bajtársak. Két kecske kérdően mekegett, majd ők is összeroskadtak, akárcsak a pónik. Csirkék is voltak odakinn, de azok már korábban álomba zuhantak, puha, színes tollaik betemeték a füvet.

Caomhán Browne zed volt, ahogy a moderátorok nevezik. Hogy kik azok a zedek? Olyan emberek, akik néha magukkal hoznak ezt-azt az álmaikból. A macska például tényleg nem macska volt, csak egy macskaformájú dolog, ami Browne fejében született meg. És mint Browne többi életre kelt álma, a macska sem maradt ébren, miután Browne meghalt.

– Jegyezzétek fel a halál beálltának időpontját – mondta Nikolenko.

Mind az elejtett prédát figyelték, vagy áldozatot, attól függően, ki mennyire tartotta őt embernek. Farooq-Lane a telefonjára pillantott, és megírt egy üzenetet.

Aztán elindultak, hogy megkeressék a másik zedet.

A felhők elsötétedtek az égbolton, homályt bocsátva a lejtős lan-
kákra. Az apró Kerry-farmot kicsi, mohával borított erdő vette kö-
rül. Gyönyörű volt, de a fák között még jobban zsongott a levegő,
mint a kunyhóban. Nem arról volt szó, hogy ne bírtak volna léle-
gezni abban a légkörben, inkább gondolkodni ment nehezen. To-
vábbá egyre nyugtalanabbá váltak tőle, itt valóságosabbnak érezték
a fenyegetéseket.

A másik zed nem is próbált elrejtőzni. Lock talált rá, egy moha-
lepte faágon ült, felkavaróan üres tekintettel.

– Megölted, igaz? – kérdezte a zed. Majd, amikor Farooq-Lane
csatlakozott Lockhoz, felé fordult: – Ó, te is itt vagy.

A zed és Farooq-Lane kapcsolata bonyolult volt.

– Nem kell, hogy így történjen – szólalt meg Farooq-Lane. Alig
láthatóan reszketett. Nem mintha fázott volna. És nem is félt. In-
kább úgy reszketett, mint amikor az ember sírján apró talpakon át-
szalad valaki. – Csak hagyd abba az álmodást!

Lock megköszöri a torkát, mint aki tisztában van vele, hogy az
alku azért nem ilyen egyszerű, de nem szólt egy szót sem.

– Tényleg? – nézett fel a zed a nőre. Csak Farooq-Lane-t figyelte,
mintha Lock ott sem lett volna. Bár ezzel a nő is így volt, minden
idegszálával a zedfiúra koncentrált. – Úgyis belehalok. Nagyobb oda-
figyelést vártam tőled, Carmen.

Lock felemelte a fegyverét. Hangosan nem mondta ki, de úgy vél-
te, ez a zed különösen rémisztő rohadék, akkor is, ha az ember nem
veszi figyelembe, mit tett.

– Hát, akkor döntöttél.

Ramsay mindeközben előkotorta a kannákat bérelt kocsija hátul-
jából. Alig várta, hogy használhassa őket. *Benzin*, vigyorgott, mintha

már maga a szó is vicces volna. A csalitos most, ahogy Ramsay az utolsó kannákkal a konyhó felé tartott, a motorbenzin édeskés, rákeltő illatától bűzlött. Ő egész biztosan az a típus, aki képes macskát hajigálni.

– Figyelünk kell az utat, amíg ég – mondta Lock. – Siessünk!

A zed közönyösen figyelte őket.

– Azt még megértem, hogy velem végeztek, de Browne mégis mit tett? Egy kismacska volt. Tőle miért tartottatok?

– Valaki jön – felelte Lock. – Valaki jön, és véget vet a világnak.

A zsidzegő erdőben az olyan drámai kifejezések, mint a *véget vet a világnak*, nemcsak valószerűnek hangoztak, hanem igaznak is.

A zed arcán rémisztő mosoly terült szét.

– Te lennél az?

Lock ekkor rálőtt. Többször. Egyértelmű volt, hogy már az első golyó talált, de Lock addig lőtt, míg meg nem szabadult a hátborzongató érzéstől. Miután az erdőben elhalt a durrogások visszhangja, a holttestben valami a földre hullott ugyanolyan idegen hang kíséretében, ahogy a macska zuhant a konyha padlójára. Súlyja volt annak a hangnak. Mind örültek, hogy ez az álom elaludt, még mielőtt találkozhattak volna vele.

Most, hogy az erdő elcsendesedett, élénkebbnek érezték magukat. Carmen Farooq-Lane-re néztek.

A lány erősen összeszorította a szemét, az arcát pedig elfordította, mintha őt érték volna a lövések. A szája mozgott ugyan, de könyveket nem hullajtott. Abban a pillanatban fiatalabbnak tűnt. Általában ügyelt arra, hogy a testület szofisztikált tagjának látszódjon – lenvászon kosztümkök, bájos frizurák –, így nehéz volt megsaccolni az életkorát: az emberek egy sikeres, fegyvelmezett üzletasszonyt láttak, ha ránéztek. De abban a pillanatban elillant a ragyogás, és

Farooq-Lane csupán annak a huszonéves lánynak tűnt, aki volt. Kellemetlenül érezte magát, legszívesebben maga köré tekert volna egy takarót, hogy visszatérjen a méltósága. Akkor nem kételkednének a hivatástudatában. Ugyanolyan mélyen benne volt ebben, mint a többiek, és látta, mi lesz a vége.

Lock atyáskodva megveregette a vállát, majd mély hangján megjegyezte:

– Elég elbaszott helyzet.

Nehéz volt megmondani, hogy ezt megnyugtatóképpen mondta-e a nőnek.

Ezután Lock a többiekhez fordult.

– Fejezzük be, amit elkezdtünk, és húzzunk innen!

Ramsay meggyújtott egy gyufát. Elsőként Nikolenko cigarettájához érintette hozzá, majd a sajátjához. És mielőtt a láng megnyalta volna az ujjbegyét, lehajította a gyufaszálat a benzinnel meglocsolts fűre.

Az erdő lángra kapott.

Farooq-Lane elfordult.

Ramsay a halott zed holtteste felé fújta a cigarettafüstöt.

– Akkor megmentettük a világot?

Lock bejegyezte Nathan Farooq-Lane halálának időpontját a telefonjába.

– Túl korai lenne ezt kijelenteni.

2

RONAN LYNCH ARRA KÉSZÜLT, HOGY VÉGET VESSEN A VILÁGNAK. Legalábbis a saját világának. Most zárta le az egyik életét, és kezdett el egy másikat. Útja kezdetén egész más ember volt, mint amilyen a végén lesz.

– Vázolom a szituációt – szólalt meg Declan. Ez egy klasszikus Declan-féle beszélgetéskezdeményező mondat volt. Olyan, mint az általa szintén előszeretettel használt *Koncentráljunk most az igazán lényeges összetevőre, az Ahhoz, hogy lássuk a probléma gyökerét, egy dolgoz szükséges* és a *Hogy tisztábban lássunk, elkerülhetetlen...* – Semmi gondom nem lenne azzal, hogy az autómát használtad, ha nem vezetted volna száznegyvennel.

– Nekem pedig semmi gondom nem lenne azzal, hogy a kocsiadat vezetem, ha elvinnéd néha időskori kivizsgálásra – felelte Ronan.

Ragyogó októberi nap volt, a fák szépek, az égbolt tiszta, a levegő tele várakozással. Három testvér alkudozott a Goodwill áruház parkolójában, az érkezők és távozók megbámulták őket. Feltűnően össze nem illő hármast alkottak. Ronan mord csizmában, az arcán

mord kifejezéssel; Declan tökéletesen beállított fűrtökkel és konszolidált szürke öltönyben; Matthew az elviselhetetlenül ocsmány kocás nadrágjában és vidám, kék pufikabátban.

Ronan folytatta:

– Egyes penészgombák gyorsabban terjednek, mint ahogy te haladsz. Ha te vezetsz, tizennégy év múlva érünk oda. Tizenhét. Száz. Az út végén el is temethetünk.

A Lynch fiúk azóta nem utaztak együtt sehová, hogy meghaltak a szüleik. Negyedórája voltak úton Declan házától, amikor Declannek megcsörrent a telefonja. Vezetés közben soha nem vette fel, ezért megálltak. Most késésben lesznek, mert ismét azon kezdtek vitázni, ki üljön a kormánynál. Idáig Ronan vezetett. A vélemények megoszlottak azzal kapcsolatban, hogy továbbra is jár-e neki ez a kiváltság. A Goodwill parkolójában a fiúk végigvették a tényeket: ez Declan kocsija, de Ronan útja és Matthew vakációja. Declan levelet kapott a biztosítótársaságtól, amiben kedvezőbb díjszabást ajánlottak neki a kivételesen szabályos vezetési előélete miatt. Ronan a bíróságtól kapott levelet, amiben azt tanácsolják neki, hogy változtasson a vezetési szokásain, különben elveszik tőle a jogosítványt. Matthew-t nem érdekelt a vezetés, ahogy mondta, ha nincs elég barátja, aki elvigye őt egyik pontból a másikba, akkor elhibázta az életét. Egyébiránt háromszor bukott meg a forgalmi vizsgán.

– A döntés úgyis az enyém – jelentette ki Declan –, hiszen az én autómról van szó.

Azt nem tette hozzá, hogy *és én vagyok a legidősebb*, de a mondat ott lebegett a levegőben. Hatalmas csaták dúltak a testvérek között emiatt, úgyhogy a kapcsolatuk tekintetében jelentős előrelépést jelentett, hogy ezúttal nem hozták szóba az érvet.

– Jézusom – húzta a száját Ronan. – Mintha bárki más vágyna rá.

– Nagyon biztonságos – motyogta Declan a mobiljára pillantva. Az idő egyre fogyott, miközben Declan megválaszolta az üzenetet vagy e-mailt a maga akkurátus módján, ahogy szokta, a bal hüvelykujjával és a jobb mutatóujjával pötyögve.

Ronan belerúgott a Volvo egyik kerekébe. Szeretett volna már úton lenni. Muszáj volt úton lennie.

– Kétóránként cserélünk – jelentette ki végül Declan nyájas hangon. – Ez így fair, jól mondom? Neked is, nekem is, mindenkinek jó.

Ez nem volt teljesen igaz. Kizárólag Matthew-nak volt tökéletesen jó. Olyan elégedettnek tűnt, akár egy malac a dagonyában, ahogy elnyújtózott a hátsó ülésen a fejhallgatójával a fején.

– Mielőtt elindul ez a járgány, szereznem kell egy kis rágcsát – mondta vidáman.

Declan Ronan kezébe tette a slusszkulcsot.

– Ha félreállítanak, soha többé nem vezetheted az autót.

Azzal elindultak szépen, Washington pedig egyre kevésbé látszott a visszapillantó tükörben.

Ronan el sem hitte, hogy Declan beleegyezett ebbe az útba, a feltételek ismeretében. Ronan előtt az a feladat állt, hogy megnézzen három albérletet egy másik államban, márpedig a múltban Declan egészen biztosan elzárkózott volna egy ehhez hasonló küldetéstől. Ronan a veszélyes álmaival Barnstól távol, Declan kertvárosi házán kívül tér nyugovóra? Kockázatos. *Elmenni* bárhová is Barnson, illetve Declan kertvárosi házán túl? Soha.

Ronan nem értette, Declan miért ment ebbe bele. Csak annyit tudott, hogy nyolcórányi útra voltak attól, hogy kitalálják, Ronannek új életet kell-e kezdenie. Leszámítva azt a nyomorúságos időszakot, miután az apjuk, Niall meghalt, a Lynch fiúk mindig is Barnsban

éltek, a családi farmon. Ronan szerette Barnst, unta Barnst, szeretett volna elmenni onnan, szeretett volna maradni. Barnsban két másodpercre volt a gyerekkori emlékeitől és kétórányi autóútra a testvéreitől. Tudta, hogy ott biztonságosan álmódhat, és minden, ami körülveszi, álom. Ott tudta magáról, kicsoda.

De ki lesz Ronan Lynch Cambridge-ben?

Fogalma sem volt róla.

Marylandben helyet cseréltek, és szereztek rágcsálnivalót Matthew-nak a benzinkúton. A fiú hangosan falatozott a hátsó ülésen, hallhatóan nagy elégedettséggel. Amint Declan helyet foglalt a kormány mögött, utasította Matthew-t, hogy csukott szájjal egyen. Tizenhét éve hiába figyelmeztették erre őt az emberek.

– Miért nem veszel neki olyan ételt, ami nem ropog? – tanácsolta Ronan. – Ez a megoldás. Azt senki nem hallja, amikor gumicukron nyammog.

Matthew ismét felnevetett. A Declannel kapcsolatos vicceknél csak az önmagával kapcsolatos vicceket tartotta szórakoztatóbbnak.

Amikor már jó ideje úton voltak, Declan halkán megkérdezte Ronantól:

– Mikor álmódtál utoljára?

Matthew nem figyelt oda, fejhallgatóban játszott a telefonján, bár akár figyelhetett is. Matthew előtt nem volt titok, hogy Ronannek milyen álmái vannak. Declan azonban jobb szerette, ha a legtöbb dolog titokban marad.

– Nemrég.

– A napokban?

– Nem tudom, várj, hadd nézzem meg az álomnaplómban. Abból majd pontosan megtudom, hogy a nemrég mennyire nem rég volt.

Ronan abban a reményben szórt a szájába egy zacskó csokis mogyorót, hogy a beszélgetést ezzel lezárják. Nem akart erről beszélgetni, de azt sem akarta, hogy úgy tűnjön, nem akar erről beszélgetni. Majdnem a torkán akadt a mogyoró, de sikerült egykedvűnek tünnie. Érdektelennek. Jó lesz ez így, üzent a mogyoróévése. Beszéljünk valami másról, javasolta a mogyoróévése. Már a kérdés is értelmetlen, vonta le a következtetést a mogyoróévése.

Declan egy proteinszeletet tartott a kezében, amivel a kormányt is fogta, de nem bontotta ki.

– Ne tegyél úgy, mintha értelmetlen lenne a kérdésem.

Két oka van annak, hogy az éjszakai utazás megterhelőnek számít egy álmodó számára. Az első és legnyilvánvalóbb, hogy Ronan sosem lehetett biztos abban százszázalékosan, hogy amikor felébred, nem jelenik meg valami az álmából. Az álmai néha ártalmatlanok voltak, mondjuk egy tollpihe vagy egy döglött akváriumi hal, egy cserép virág. Máskor alaktalan dalok, amik szabályosan fizikai rosszullétet okoztak, vagy telhetetlen étvágyú gyíkok, esetleg két ballábas, 42-es méretű Oxford-cipő. Amikor ezek a dolgok megjelentek a Lynch család világtól távoli farmján, Barnsban, zavaróan hatottak, vagy kisebb kellemetlenségeket okoztak (a gyíkok például haraptak). De amikor a világ másik pontján ébredt fel, és hozta át magával ezeket az álmokat, például Declan otthonában, egy hotelszobában vagy egy kocsiiban, nos...

– Kibonthatom a szomorú ficsúr szeletedet? – kérdezte Ronan.

– Ne terelj! – korholta Declan.

De egy perc múlva átnyújtotta a proteinszeletet a testvérének.

Ronan szétnyitotta a csomagolást, és kísérletképpen belekóstolt, mielőtt átnyújtotta. Pontosan olyan élményt nyújtott, mint mikor az ember arccal a nedves, pizkos homokba esik.

– Jellemző, Ronan. – Declan finoman ráfúj a proteinszelet megcsócsált végére, mintha meg akarna szabadulni a Ronan-baktériumoktól. – Nem is tudom, komolyan veszed-e.

A másik dolog, ami miatt egy álmodónak kockázatos utazni, az az „éjszakai ömlés”. Ezt a szexi kifejezést Ronan egy nagyon nem szexi jelenség leírására találta ki. Meglehetősen új élményt jelentett számára, és mindössze annyit tudott, hogy ha túl sok idő telik el két megjelenítés között, vagy ha túl messze van Nyugat-Virginia hegyeitől, ahol született, fekete folyadék kezd csorogni az orrából. Majd a szeméből. És a füléből. Ha nem figyelt oda, a folyadék könnyedén megtöltötte a mellkasát, az agyát, a testét. Akár meg is ölhetette. Biztosan meg lehetett volna állítani valahogy, de Ronan nem ismert más álmodót, akinél rákérdezhetett erre. Csak kettőt ismert egész életében – az apját és egy srácot a gimnáziumból, de ő már meghalt –, velük azonban sosem beszélt erről. Hogy mennyivel lesz neki más a Massachusetts állambeli Cambridge-ben, mint Barnsban, főleg, ha huzamosabb ideig marad? Csak akkor tudja meg, ha kipróbálja.

– Most én választok zenét – szólalt meg Matthew.

– Nem – vágta rá egyszerre Declan és Ronan.

Declan mobilja figyelmet követelt magának a középső műszerfalon. Ronan fel akarta venni, Declan azonban olyan sebességgel lökte el a kezét, hogy majdnem leszaladtak az útról. Ronan a beérkező üzenetnek csak az elejét látta. *A lényeg...*

– De megijedt valaki – jegyezte meg Ronan. – Nem akartam én a csajodhoz nyúlni.

Declan áttette a telefont az ülése melletti ajtózsebbe.

– Új személyi edző? – kíváncsiskodott Ronan. – Új proteinszelet-beszállító? Egy új hely, ahol lépcsőszőnyeget szerezhetsz be otthonra meg a kertbe?

Declan nem válaszolt. Matthew boldogan hümmögött hátul zenehallgatás közben.

Egyik fiú sem árulta el, mit gondol Ronan költözéséről, ő pedig nem tudta pontosan, hogy miért nem, mert nem tartják nagy változásnak, vagy mert szerintük nem fog összejönni neki semmi amott.

Ő maga sem tudta, mire számítsen.

New York: félreálltak egy közúti szolgálati területen. Matthew könnyedén elspurtelt a mosdó irányába. Declan felhívott valakit. Ronan fel-alá járkált. A gallérja alá beslisszanó szél mintha ravaszul készült volna valamire, Ronan pulzusa pedig épp olyan gyorsan cikázott, ahogy a ritkás októberi felhők odafenn.

A szolgálati területet körbeölelő fák siralmas látványt nyújtottak, inkább tűntek szedett-vedett, alaktalan gallyaknak, mint összefüggő erdőnek. Ismeretlen fák voltak. Idegenek. Egy városi irányítószám törekeny állampolgárai. Ahogy Ronan rájuk nézett, felerősödött a gyanúja. Annyi éven át nem változott semmit. Kirúgták a középiskolából, amit nem bánt különösebben. A barátai leérettségiztek. Közülük ketten, Gansey és Blue halasztottak egy évet, és hívták Ronant, hogy tartson velük a nagy amerikai körútjukra, de akkor nem volt kedve hozzá. Hiszen addigra már teljesen becsomagolt, és készen állt, hogy...

– ...Adamnél tartunk már? – kérdezte Matthew, de Ronan nem figyelt oda. Matthew ismét elővette a gumicukros zacskót, és csöndesen nyammogott. – Látjátok, én elfogadom a konstruktív kritikát. Konstruált. Konstruktív. A csudába, mit tudom én.

Adam.

Adam Parrish volt a célállomása ennek az útnak.

El tudod képzelni akár csak halványan is, hogy velem jössz Cambridge-be? – kérdezte Adam aznap, amikor elment.

Talán. Ronan egyszer meglátogatta már őt a szemeszter kezdete óta, de az spontán út volt: beült a kocsiába az éjszaka kellős közepén, és Adammal töltött egy napot, majd indult haza anélkül, hogy akár egy percre lehunyta volna a szemét. Nem akart kísérletezni.

Kézénfekvő tagadás. Ronan Lynch akár túl is élheti Cambridgeben, míg ennek az ellenkezője be nem bizonyosodik.

Adam.

Ronannek úgy hiányzott, mintha a tüdejét tépték volna ki.

Declan ismét megjelent, és olyan ember tekintetével pillantott a karórájára, mint aki megszokta már, hogy csalódást okoznak neki. Kinyitotta a sofőroldali ajtót.

– Hé, most én jövök – ellenkezett Ronan. Tudta jól, ha nem vezethet, akkor az elkövetkezendő két órában vadul cikáznának a gondolatai. Adam tudott róla, hogy Ronan megy hozzá hétvégén, azt azonban nem, hogy Ronannek időpontja van néhány főbélővel. Ronan nem tudta, hogy fog reagálni a fiú. – Megbeszéltük.

– Nem lehettek rosszindulatúak, ha a Goodwillben¹ tettetek fogadalmat – jegyezte meg Matthew. – Ez vicc volt.

– Massachusettsi bunkók közt nem fogod vezetni a kocsimat.

Declan határozottan bevágta a kocsii ajtaját. Matthew megvonta a vállát. Ronan köpött egyet.

Az autóban Matthew előrehajolt, és diadalmas mozdulattal összedugta a mobilját a hangszóróval. Nem sokkal később egy popdal dupstep-remixe hangzott fel.

¹ A Goodwill szó jelentése: jóindulat (angol).

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hosszú lesz az út Cambridge-be.

Ronan a fejére húzta a dzsekijét, hogy kizárja a zajt, és próbálta lehűteni az idegeit. Érezte, hogy a pulzusa dübörög az állkapcsában. Hallotta a fülében. Mintha valaki más szívverése lenne, gondolta. Mint Adam szívverése, amikor Ronan a mellkasára hajtja a fejét. Ronan sem volt más. Ránézésre nem is látszik másnak. Ő is képes elköltözni, hogy kövesse a srácot, akit szeret. Élhet ő is városban, mint mindenki más. Simán működhet.

És akkor elkezdett álmodni.